

skal jeg ganske i Almindelighed bemærke, at efter en Beregning, jeg har faaet — jeg har den ikke liggende for mig, jeg huster ikke Tallene saa nøje — vilde ganske vist Følgen af den Kontrakt, der foreligger, hvis den blev gennemført, være den, at Indkvarteringsbyrden blev ikke saa lidt større i Odense, end den hidtil har været, og samtidig dermed maa det erindres, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) ganske vist med Rette har fremhævet, at Byen, set fra Borgernes, navnlig Smaaborgernes, Standpunkt, ikke vil faae den Gavn og Nytte af Indkvarteringen som Søbe for en Halvbrigade, naar denne bliver kasereret, som naar den bliver spredt omkring i Byen, idet der er en Del Indtægter, som i Virkeligheden ikke vilde blive spredte ud imellem Borgene paa denne Maade, men snarere vilde komme Grosfisterne der paa Stedet eller andre Steder til Gode. — Sagen blev imidlertid meget alvorlig drøftet, og Byraadet, som bestaar af meget intelligente Folk, der forstaa sig paa Byens Afserer, har vedtaget den Kontrakt og vedtaget den med fuld Bevidsthed om, hvad de gif ind paa. Den høitærede Krigsminister har udtalt sig fuldstændig aabent og ærligt lige over for Byraadet, hvad han har sagt i Dag, er det Samme som det, han den Gang sagde til Byraadet, og han har, som bemærket, gjentaget dette, at han ikke i mindste Maade har bundet Rigsdagen, men at han føler sig selv moralsk forpligtet til baade at stræbe efter at faae Byen slaaet fast som Garnisonssted og tillige ikke at anvende denne Kontrakt paa en Maade, der kunde være præjudicerende i Tilfælde af, at Odense ved den endelige Garnisonslov ikke skulde blive slaaet fast som Garnisonssted. Der er ganske vist enkelte Bygninger, som strax skulle opføres, men det er Noget, som Byen altid har været forberedt paa og været villig til, der er altsaa i saa Henseende ikke Noget at sige. Selv om jeg nu maatte være af den Formening, at den høitagtede Krigsminister har behandlet den Kommune, som jeg har den Ære at repræsentere, noget haardt, saa vilde det efter mit Skøn paa ingen Maade være stemmende med min Stilling og ganske vist heller ikke stemmende med den Forsamlings Ønske, som repræsenterer denne By i kommunale Forhold, at der fra Odense Bys Side skulde foretages Noget, som den høitærede Krigsminister i mindste Maade kunde betragte som en illoyal Optræden lige overfor ham. Lige saa overbevist som Odense By er, og som jeg er om, at den høitagtede Krigsminister vil vide at gienemføre og respektere de Forpligtelser, han har paataget sig, og som ganske naturlig maa paahvile ham, naar han har foranlediget Byraadet og Byen til at indlade sig paa en saa usædvanlig Kontrakt som den foreliggende, ligesaa sikker er jeg paa, at der fra Odense Bys Side skal blive vist den høieste Grad af Loyalitet lige over for de Forpligtelser, den har paataget sig. Byen har med

fuld Bevidsthed om, hvad den gif ind paa, og hvad Følgen deraf vilde blive, og med fuld Bevidsthed om, at den høitagtede Krigsminister ikke i mindste Maade kunde binde Lovgivningsmagten, underskrevet denne Kontrakt, og jeg kan derfor ikke være med til at stemme mod et Forslag, som er en simpel Konsekvens af den Kontrakt, der er underskrevet. Med Hensyn til hvad der blev fremhævet af det ærede Medlem for Sørs Amts 3die Valgkreds (Lauher) om Indenrigsministerens Forhold til denne Sag, kan jeg ikke negte, at jeg er enig med det ærede Medlem. At den høitærede Krigsminister, hvis varme Interesse for Sagen vi ogsaa i Dag have haft smukt Vidnesbyrd om, maatte netop i sin Interesse for Sagen har tilfidsat Hensyn, som man ellers kunde vente, at en Minister vilde tage til enkelte af de Kommuner, hvoraf Landet bestaar, kan jeg meget vel forstaa. Det vilde ikke være ønskeligt, om ikke Krigsministeren havde en saadan Energi, der bragte ham til undertiden at tilfidsætte Hensyn, der maa ligge ham fjernere, men at Indenrigsministeren ganske volig har set paa, at en Kommune, hvis naturlige Børge, som det blev sagt, Ministeren er, kom i en saadan Stilling, som jeg har beskrevet, blev stillet mellem to saa ubehagelige Alternativer, uden i mindste Maade at ile den til Hjælp ved Forhandlingerne, tror jeg, at man i Kommunernes Interesse kan have al Grund til at beklage. At Indenrigsministeren efter at Kontrakterne ere afsluttede, efter at Byraadene ere gaaede ind paa dem, i den Skrivelse, der er trykt i Betænkningen, paa en Maade vasser sine Hænder og i høieste Grad respekterer, hvad Byraadene have besluttet, synes jeg, er for saa vidt glædeligt, som jeg ligesom den Kommune, jeg repræsenterer, holder paa den kommunale Selvstændighed. Altsaa, efter at Byraadet er gaaet ind derpaa, vilde jeg ogsaa finde det uheldigt, om Indenrigsministeren vilde blande sig imellem og ikke sanktionere den Kontrakt, som Byraadet har tiltraadt; kun kunde jeg ønske, at en saadan Respekt og Finsølelse for den kommunale Selvstændighed, navnlig overfor Amtmændene, maatte være et gennemgaaende Træk i Indenrigsministerens Optræden ved andre Leiligheder. Men at Kommunerne ikke hos Indenrigsministeriet under den Kamp, de havde at bestaa med Krigsministeren, have kunnet finde Støtte, tror jeg maa beklages. Jeg tror nu tilmed, at det Undringsforslag, som her foreligger, eller rettere den Tillægsbevilling, den ærede Minister søger, ikke er af den Bestaffenhed, som den ærede Ordfører vil fremstille det, nemlig fuldstændig præjudicerende for Spørgsmaalet. Jeg tror, hverken paa den ene Side at vi, hvis vi vedtage Bevillingen, have sanktioneret Kontrakterne, saaledes at vi ubetinget have slaaet disse Byer fast som Garnisonssteder, eller paa den anden Side, at, naar vi forkaste Bevillingen, Kontrakterne dermed strax kunne anses som forfaldne. Det forekommer mig meget tvivlsomt, om man